

DE REGENMAKER.

Is het in ons werelddeel en in ons land eene harde zaak als het te lang droog blijft en er in het geheel geen regen valt, in Afrika is het nog harder. Daar is de grond zoo woest en hard, zoo uitgedroogd, dat het al stortregenen moet, zal er iets groeijen. Maar is eenmaal de grond goed doorweekt, dan groeit er alles onbegrijpelijk weelderig. In andere hete landen heeft men een bepaalden regentijd en kan men haast bij den dag uitrekenen wanneer de geweldige regenvloeden zullen beginnen; maar in Afrika is het niet zoo. Men heeft ook daar eenige maanden, waarin het meer regent dan in andere; maar soms komt er veel, soms weinig en zeer dikmaals niets. Maar dan ziet het er bang uit, als het geheele jaar zonder regen verloopt, zonder een druppel op het dorre land, als de tuinen en de akkers versmachten, en de kudde van dorst en gebrek aan gras omkomen. Dan meenen de Heidenen moeten er krachtige middelen aangewend worden, om aan regen te komen. De regendokter moet er bij komen. De hemel is ziek en moet geneesmiddelen hebben om weer gezond te worden en regen te geven op zijn tijd. Daar komt dan de regendokter en brengt zijne geheele apothek mede. Alle mogelijke soorten van bladeren, slangevelen, wortelen, uijen, haarballen, een ossestaart, vlermuiscgeraamten, knollen, kolen enz. Dan wordt er iets van deze middelen op het vuur gedaan, opdat het veel rook make; de rook moet den hemel genezen en de wolken aanvoeren. Tegelijk worst er een schaap geslagt, en na den maaltijd vangen dans en gezang aan.

De regendokter zingt en danst voor, zoo als gij op het plaatje zien kunt; en de geheele stam zingt en danst na. Zij prijzen de magt en de bekwaamheid van den regendokter, en prijzen ze eerst recht wanneer de regen werkelijk gekomen is. Maar dat gaat toch niet altijd zoo gaauw: de hemel laat zich niet zoo gemakkelijk genezen. Dan worden krachtiger geneesmiddelen aangewend. Er worden eenige springbokken levend gevangen en onder bestendig knijpen rondgedragen. Gij kunt denken hoe die arme dieren onder dat knijpen schreeuwen. Nu moet dat schreeuwen den regen aanbrengen.

Gelukt dit echter ook niet, dan verklaart de toovenaar dat de regen door een anderen toovenaar teruggehouden wordt, en wijst gewoonlijk den een of anderen uit het volk als den toovenaar aan, die terstond gegrepen en gedood wordt. Dit is altijd een zwarte. Maar erg genoeg is het, als er juist een blanke, zelfs wel een zending in de nabijheid is; want dan kunt ge er op rekenen dat de regendokter niet in gebreke blijft dien voor den vijand en tegenhouder van den regen te verklaren; en dan is het ligt met zijn leven gedaan. Maar toch ligt kan het ook met het leven van den regendokter gedaan zijn. Ziet het volk dat al zijne middelen niets helpen, dat hij door het een en ander geen regen kan verschaffen, dan valt het op hem aan en slaat hem dood; maar de slimmert bemerkt gewoonlijk vooruit wat hem te wachten staat en maakt zich bij tijds uit de voeten.

T. M. L.

IETS VOOR DIERENKWEELERS.

De rechtvaardige kent het leven zijner besten. Spr. 12: 10.

In het zwitsersche kanton Aargau leeft een man, wien het licht uit de beide oogen gevallen is. Vraagt gij hoe dit gebeurd is? het antwoord luidt als volgt: Dat heeft God gedaan. Vroeger was die man slagter, en gelijk vele andere slagters ruw en wreed. Als hij een kalf in een dorp gekocht had en het dan stadwaarts naar de slagbank voerde, en het niet zeer gewillig was, stak hij het gewoonlijk de beide oogen uit. Maar God erbarmde zich over zijne schepselen, opdat zij in het vervolg niet meer op die wijze gekweld zouden worden. Hij sloeg den onmenschen met blindheid. Als deze nu met zijnen stok den weg zoekend van het eene huis naar het andere gaat, om eene salmoes te bedelen, vertelt hij, als men hem er naar vraagt, dat Gods hand hem voor zijne misdaden gestraft heeft, en dat op zekeren dag toen hij dezelfde wreedheid weer pleegde, hemzelf den licht uit de beide oogen viel. „De rechtvaardige ontfermt zich ook over zijn vee; en de Heer kent den weg der rechtvaardigen, maar der goddelozen weg zal vergaan.”

Deze waarschuwing worde toch door ons volk opgemerkt! Menigmaal bloedt het hart van den Christen, die daar langs 's Heeren wegen gaat, en hier zien moet hoe de voerman en sleper zijn paard, dat zware vrachten doet en zijne beste krachten in zijne jeugd den mensch heeft toegewijd, hetzij het als strijdros sauwend en brieschend zijn berijder op het oorlogsveld menige overwinning hielp behalen, of den trots van den rijke uitmaakte, nu onder zweepslagen smartelt; — dáár het moet aanschouwen, hoe een onbarmhartige drijver het vee vaak gruwelijk slant, schopt of trapt, dat mischien namechtig van dorst en langen rid, naar eene rustplaats hijgt, eer het den mensch tot spijs geslagt wordt; — elders een troep baldadige knapen zich ziet verlustigen met het plagen en kwellen van het redeloos gedierte, dat God tot nut van den mensch heeft geschapen, maar zeker niet opdat die er zijn booze hart aan zou ophalen. Nimmer vergete men dat een keizer

van Rome, die als kind er zijn vermaak in vond mugjes en vliegjes de pootjes en vlerkjes uit te trekken, er naderhand zijn hoogste vermaak in stelde, menschen en bij name Christenen, op de gruwelijkste wijze te martelen.

T. M. L.

VOORSPOED EN TEGENSPOED.

Zie, ginder in die rijk verlichte zalen
Daar slaapt een kind, hoe rustig ligt het neer,
Niets stoort zijn rust, zijn zorgloos ademen
Wordt zelfs bewaakt, het is zoo schoon, zoo teer.
Het kind is rijk, gij ziet het aan die weelde,
Die nu het reeds met gouden glans omgeeft,
Een zachte stem is 't, die zijn ooren streelde,
En lieflijk is de lucht waarin het leeft.

O, kind, hoe zijt gij, zonne dezer woning,
Door 't ouderhart zoo eindeloos bemind,
Uw vrolijk spel is licht hun en belooning,
Ja, speel maar vrij, geniet uw jeugd, mijn kind.
Niets stoort uw vreugd, niets doet uw blijdschap tanen,
Gij voelt geen leed in 't blijde kinderhart;
En kost u soms een kinderramp ook traanen,
In moeders arm vergeet gij ras die smart.

Gelukkig kind! wat zal u 't leven schenken?
Gij treedt het in vol zoete blijde hoop.
Zult gij bij smart, nooit aan uw jeugd gedenken?
Want wisselvol is immers 's werelds loop.
Zal u 't geluk ten eind toe vergezellen?
Of biedt eens God den lijdenskelk u aan?
De stroom des tijds die rustloos voort blijft snellen,
Voert u ook mee, hier blijft gij nimmer staan.

Het kind wordt knaap. Nog gloort de zon van 't leven,
De voorspoed blinkt hem allerwegen aan.
Door glans en goud ziet hij zijn pad omgeven,
En vol van hoop zal hij in 't strijperk gaan.

Ach jongeling, vertrouw niet op dat blinken,
Mistrouw dien glans, 't is anders niet dan schijn.
Een andre stem zal u in d' ooren klinken,
En kommervol zal ras uw leven zijn.

Bij al 't genot, dat hier uw hart mogt streelen,
Ontbrak een goed, veel grooter dan die vreugd,
En mogten u uw ouders mild bedelen,
Z' onthielden u des christens liefde en deugd.
Zij leerden u geen God als Vader kennen,
Het kruis was hun een ergernis en smaad,
Aan 't bijbelwoord kondt gij u niet gewinnen,
Vernieuwd door 't woord, dat dáár voor zondaars staat?

De wereld, die was uwer ouden vreugde,
Genade en vrede, een klank, een ijdel woord
Hun, wie slechts lof uit menschen mond verheugde,
Den wuftten roem, die slechts één oogwenk gloort.
Misdadig, hoe zoudt gij het kunnen worden?
Misdadigen zijn arm, en gij hoe rijk!
Zoo vlood uw jeugd, en blad en bloesems dorden,
Een stormvlaag, en uw schijnjglans dooft in 't slijk.

De knaap wordt man, zijn luchtkasteelen vloten,
Zijn valsche waan bragt schande hem voor eer,
Gods schikking had hem grootheid aangeboden,
Maar eigen hand wierp al zijn heil ter neer.
Naam, rijkdom, roem, hij zag zich 't al ontvallen,
Daar staat hij nu verlaten, arm, alleen.
En glans en goud, die schoone reuzenwallen,
Wat lieten zij? slechts puinen om hem heen.

Rampzalig lot! geen vriend is hem gebleven,
De schijnvriend vliedt, als eer en glans verdwijnt,
Hun stem is zoet, in voorspoeds schoone dreven,
Maar hard en wreed, zoodra die luister kwijnt.
Hij voelde 't wel, nu hij een steun behoefde,
Nu slaat hij droef een vragend oog in 't rond.
Hij is alleen, een arme en diep bedroefde,
Hij die voorheen nog nooit verlaten stond.

Ja, ween nu vrij, sla de oogen droef ter sarde,
Waar vindt gij troost? waar hulpe in bangen rouw?
Gij kent hem niet, dien schat van groote waarde,
Dat woord, dat spreekt van eeuwige liefde en trouw,
o, Kondt gij God als Vader nu beminnen,
Geen leed zoo groot, of Hij kan troosten, Hij,
Wat zou uw ziel niet bij de liefde winnen
Van Hem die sprak: «vermoeden komt tot Mij.»

En toch dat woord, ook hij hoorde 't eenmaal spreken,
Maar waar? door wien? wie sprak dat zoet akkoord?
En nu, nu hij zich alles voelt ontbreken,
Nu vraagt hij bij zich zelf, wie sprak dat woord?
Vermoeid, o ja, verzadigd van dit leven,
Verloren in de schuld der zonde zinkt hij neer,
Maar kent nu 't woord: «Ik zal u ruste geven.»
En hij herleeft door 't heilwoord van zijn Heer.

O heilig boek, waaruit hij 't woord moet hooren,
Als kind op school had hij het vaak gezien,
En leende hij het toen geen lustend' ooren,
Nu biedt gij troost waar allen hem ontviên.
Thans wordt Gods woord een schat van groote waarde,
Hij vindt zijn heil bij 't kruis van zijnen Heer,
Niets schaadt hem nu, en 't stroo, dat God hem spaarde
Wordt met dien God hem meer dan roem en eer.

Gelukkig hij, dien schat heeft hij gevonden,
Hij is op weg naar 't eeuwige vaderhuis,
Voor altijd is hij nu aan Hem verbonden,
Die zijne zonden droeg op 't smaadlijk kruis.
Thans dankt hij God, schoon al zijn bloemen dorden,
En juicht: ik ben van al mijn banden vrij!
De tegenspoed is voorspoed mij geworden,
Want door het leed kwam ik den Heer nabij.

ANNA.

BLADVULLING.

Parisische aartsbisschoppen. — Het lot der aartsbisschoppen van Parijs is in de laatste tijden niet bejijndenswaard. In 1793 stierf de aartsbisschop de Juigné op het schavot; kardinaal Maury moest in 1815 naar Rome vlugten; in 1839 werd aartsbisschop de Quélen door de revolutie vervolgd; zijn paleis werd geplunderd en verwoest; zijn opvolger d'Affre viel voor de barrikade van den faubourg St. Antoine op 24 Junij 1848; Sibour, die de plaats van laatstgenoemde innam, werd in 1857 door Verger vermoord; kardinaal Marlot had een gunstiger lot; maar aartsbisschop Darboy is weder gekerkerd, en door de communisten in dit jaar gefusilleerd.